

Arrest

nr. 228 522 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 september 2010 toe op het Belgische grondgebied en diende op 9 september 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 13 december 2013 (RvV 13 december 2013, nr. 115 701).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 5 juni 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 7 november 2013 een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Verzoeker diende op 27 januari 2014 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 13 februari 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 18 december 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Verzoeker diende op 6 november 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 3 mei 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.10. Verzoeker diende op 23 mei 2018 wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 20 november 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.12. Verzoeker diende op 29 november 2018 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.13. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 24 mei 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.14. De gemachtigde van de minister trof op 28 mei 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.15. Eveneens op 28 mei 2019 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: C.(…)

voornaam: K.(…)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Togo

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd gehoord door de politie Heusden-Zolder en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid\ de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn aangehaalde feitelijke partner (L.(...) M.(...) G.(...) °(...)), die de Italiaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 08.11.2017, werd op 03.05.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 17.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een week later, op 23.05.2018, diende betrokkene af een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde feitelijke partner. Deze aanvraag werd op 20.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.11.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dag later, op 29.11.2018.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde feitelijke partner. Deze aanvraag werd op 24.05.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.05.2019 aan betrokkene werd betekend. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Heusden-Zolder en Beringen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd,

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 28.05.2019 door de politiezone Heusden-Zolder en verklaart dat hij in september 2010 in België is aangekomen. Hij kwam naar België wegens politieke problemen en wegens zijn geaardheid. Betrokkene zou homo zijn, Dit zijn eveneens de redenen waarom hij niet kan terugkeren. Verder geeft betrokkene aan dat hij geen ziektes heeft en dat hij sinds anderhalf jaar een relatie heeft met de genaamde L.(...) M.(...) G.(...) °(...).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn aangehaalde feitelijke partner (L.(...) M.(...) G.(...) °(...)), die de Italiaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 06.11.2017, werd op 03.05.2018 geweigerd.

Deze weigering (bijlage 20) werd op 17.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een week later, op 23.05.2018, diende betrokkene af een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde feitelijke partner. Deze aanvraag werd op 20.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.11.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dag later, op 29.11.2018.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde feitelijke partner.

Deze aanvraag werd op 24.05.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.05.2019 aan betrokkene werd betekend. Het gegeven dat mevrouw, de aangehaalde feitelijke partner van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Togo niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze partner. Betrokkene woont niet eens samen met mevrouw L.(...) M.(...). Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid mevrouw L.(...) M.(...). Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn, Betrokkene diende op 07.11.2013 een humanitaire regularisatieaanvraag in. Deze aanvraag werd op 18.12.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 12.01.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen. 5 Betrokkene werd door de gemeente Heusden-Zolder en Beringen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen

voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verweerder.

Verzoeker heeft belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is geenszins correct. Verzoeker ontving bij de weigering van zijn laatste aanvraag gezinshereniging GEEN bevel om het grondgebied te verlaten (zie bijlage). Echter maakt de bestreden beslissing hier geen melding van.

Bovendien stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat er een significant risico zou zijn op onderduiken. In het geval van verzoeker is het risico op onderduiken nihil. Verzoeker verblijft namelijk al jaren op een vast adres en is zich in de tijd dat hij op het grondgebied verbleef, voldoende sociaal verankerd om te garanderen dat het risico op onderduiken nihil is.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn¹.

Voor zover verweerder zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tenslotte schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en het proportionaliteitsprincipe."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoeker namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met vasthouding, ondanks het feit dat hij een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een unieburger.

Verzoeker heeft, zoals ook vermeld in de bestreden beslissing, een partner, genaamd mevrouw L.(...) M.(...) G.(...) (R.R.: (...)). Sedert 2017 zijn verzoeker en zijn partner een koppel.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker niet heeft aangetoond afhankelijk te zijn van zijn partner. Deze motivering is geenszins juist. Verzoeker heeft al bijna 2 jaar een relatie met zijn partner. Verzoeker is emotioneel afhankelijk van zijn partner. Ook op financieel vlak is deze afhankelijkheid zichtbaar. In het administratief dossier (aanvragen gezinshereniging) is duidelijk te zien dat zijn partner diegene is die verzoeker financieel bijstaat. Echter wordt in de bestreden beslissing hiervan geen melding gemaakt.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinsleven en privéleven van verzoeker. De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn partner. Hij zal niet toegelaten zijn om in België zijn gezins- en privéleven met zijn partner terwijl men niet van haar kan verwachten dat zij alles achterlaat om met verzoeker naar Togo te trekken. Bovendien dient overigens gewezen te worden op het feit dat verzoeker niet kan terugkeren naar Togo. Verzoeker was in 2010 genoodzaakt het land te ontvluchten, omwille van politieke problemen aldaar.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 8 EVRM geschonden.

Dat verzoeker aldus genoeglijk kan aantonen dat een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

Na deze vaststelling dient de Belgische Staat ook nog verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

In het arrest "*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands*"² heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Verweerder was op de hoogte van het bestaan van verzoekers partner. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afdoende afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoeker.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen."

2.2. De Raad merkt vooraf op dat het tweede middel van verzoeker niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing, maar tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker stelt immers dat hij "namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met vasthouding, ondanks het feit dat hij een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een unieburger". Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending aanvoert, legt de gemachtigde van de minister verplichtingen op "(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering", terwijl het voorwerp van onderhavig beroep geen verwijderingsmaatregel is, maar een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het tweede middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige

geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de minister zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij aan verzoeker een inreisverbod oplegde voor de duur van drie jaar (cf. RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.6. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat de overweging dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd heeft, zoals voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, “geenszins correct” is, kan hij niet worden bijgetreden. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker sinds hij in België verblijft meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend heeft gekregen (zie punt 1.3.-1.11.). Het gegeven dat de laatste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) van 24 mei 2019 niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.13.), doet hieraan geen afbreuk.

2.7. Verzoeker gaat voorts uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing waar hij betoogt dat in de beslissing wordt gesteld dat “er een significant risico op onderduiken zou zijn” terwijl naar zijn oordeel het risico op onderduiken *nihil* is. De Raad merkt op dat de beslissing nergens melding maakt van een risico op onderduiken, en dat dit geen uitstaans heeft met het thans bestreden inreisverbod. Het risico op onderduiken houdt verband met de eventuele termijn voor vrijwillig vertrek die gekoppeld is aan een bevel om het grondgebied te verlaten, die het voorwerp uitmaakt van een aparte vordering.

2.8. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat *in casu* niet wordt overgegaan tot het ‘automatisch’ opleggen van de maximumduur van drie jaar. Uit de hierboven geciteerde wetsbepaling blijkt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent echter uitvoerig gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 28.05.2019 door de politiezone Heusden-Zolder en verklaart dat hij in september 2010 in België is aangekomen. Hij kwam naar België wegens politieke problemen en wegens zijn geaardheid. Betrokkene zou homo zijn. Dit zijn eveneens de redenen waarom hij niet kan terugkeren. Verder geeft betrokkene aan dat hij geen ziektes heeft en dat hij sinds anderhalf jaar een relatie heeft met de genaamde L.(...) M.(...) G.(...) °(...).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn aangehaalde feitelijke

partner (L.(...) M.(...) G.(...) °(...)), die de Italiaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 06.11.2017, werd op 03.05.2018 geweigerd.

Deze weigering (bijlage 20) werd op 17.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een week later, op 23.05.2018, diende betrokkene af een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde feitelijke partner. Deze aanvraag werd op 20.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.11.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dag later, op 29.11.2018, diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde feitelijke partner.

Deze aanvraag werd op 24.05.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.05.2019 aan betrokkene werd betekend. Het gegeven dat mevrouw, de aangehaalde feitelijke partner van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Togo niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze partner. Betrokkene woont niet eens samen met mevrouw L.(...) M.(...). Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid mevrouw L.(...) M.(...). Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene diende op 07.11.2013 een humanitaire regularisatieaanvraag in. Deze aanvraag werd op 18.12.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 12.01.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen. 5 Betrokkene werd door de gemeente Heusden-Zolder en Beringen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)."

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven ongemoeid laat. Verzoeker maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de specifieke omstandigheden van het geval in toepassing van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen (cf. nr. RvS 22 maart 2016, nr. 234.226).

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN